sanud, kui Jummal isse ei olleks sedda keelnud. Kül temmal ka olli pissut halle meel selle pårrast, siiski ei ta tallitsend omma wihha-himmo, ja keigeennamiste wihkas temma ikka omma naabre, Lambi Hinriko, ja temma perre, mis läbbi temma siis wimaks ka hopis hukka läks. Sest, waatke, ühhel påwal juhtus Hinriko kueaastane poeg ülle aia temma kapstaaeda joosma, ja seäl temma lastega mängima. Ei sedda temma tigge südda sallind, waid kohhe wöttis lapse haukudes kohhutada, söimada ja ärraaiada — laps josis jonega eest ärra, agga joostes wiñnas Tönno weel hirmsaste, aia-teiwa lapse pihte. Laps kukkus mahha — ristlu olli poleks — ja ehmatussest ja kohkumisest olli ta kohhe keleto, ja surri teisel påwal wannematte sureks kurbdusseks är-

ärra. Nenda läks ta omma äkkilisse mele-omma wihhapiddamisse-ja omma tiggedusse läbbi ühhe ilmasüta armsa lapse tapma, ilma et sedda eñne arwas, ja piddi nüüd kohtomoist nisse läbbi mörtsuka palka sama. Surma nuhtlust moiste i temmale, ja kui ta sedda kirrikosambas olli kañnud, widi tedda ärra señna, kus teised mörtsukad ja wargad kangeste wangis petakse ja töle suñnitakse, señni naad surrewad.

Kellel ei tulle hirm ja wärrin peäle sedda luggedes? kes ei peaks sest öppetust wötma, kia wihha wastopañna, ja sedda rio-ja taplusse-ja tiggedusse-himmo aegsaste süddamest kustutada? Kes temmale maad añnab, kes tedda ei tallitse, se lähhäb ennam kurja ja patto teg-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1797, lk. 25